

A photograph of a woman's legs from the knees down, sitting on the edge of a swimming pool. She is wearing a bright red, ruffled dress. Her feet are crossed at the ankles, and she has dark nail polish. The pool's surface is blue with a mosaic tile pattern, and the water is clear and blue. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

MICHELLE FRANCESOVÁ

PŘÍTELKYNĚ

MILUJE TVÉHO SYNA, CHCE TVŮJ ŽIVOT

Přítelkyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Michelle Francesová
Přítelkyně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

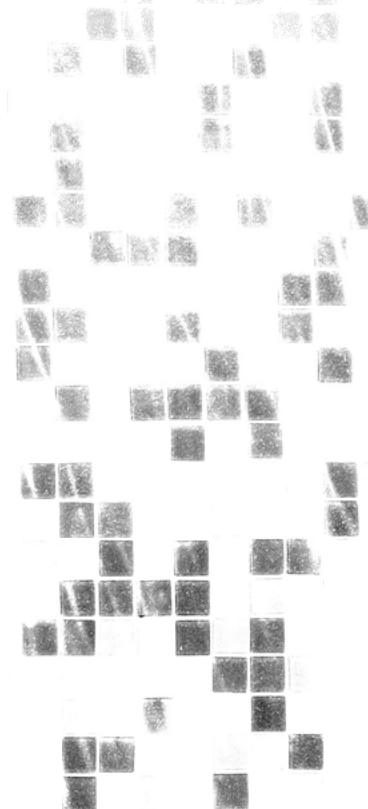
MICHELLE FRANCESOVÁ

PŘÍTELKYNĚ

MICHELLE FRANCESOVÁ

PŘÍTELKYNĚ

*Věnováno mamince – za její lásku ke knihám
a tatínkovi – za to, že mě nikdy neváhal pochválit.*

Prolog

PONDĚLÍ 2. BŘEZNA

Miluje svého syna. Na tom jediném záleží. Je jedno, že se chystá udělat něco odporného. Tohle je příležitost. Mizérií několika posledních měsíců probleskl paprsek světla a Laura věděla, že tuhle šanci nesmí propásnout. Několik hodin o tom zoufale přemýšlela, ale když se definitivně rozhodla, ochromilo ji zděšení nad tím, co se chystá vyslovit. Ta slova jí roztrhají srdce na kusy. Poprvé je měla říct nahlas. Na chvílku ji napadlo, že si to zkusí nacvičit, ale ta slova, lépe řečeno to slovo, se jí přičilo. Nedokázala to, instinktivně se ho snažila odsunout z mysli.

Přešla k umyvadlu v koupelně, která sousedila s jeho nadstandardním nemocničním pokojem, a podívala se do zrcadla, jež viselo nad ním. Krátce do něj pohlédla unavenýma modrýma očima a ujistila se, že je její duše stále čistá. Žádné zeleně svítící duhovky, žádné ďábelsky zúžené zorničky. Vypadala ale dost unaveně a vyděsilo ji, jak moc zestárla. Přibýly jí vrásky kolem úst i očí. Ve tváři se jí zračil smutek, neodbytné zoufalství. Snažila se ho držet od těla tím, že našla tuhle moderní drahou nemocnici s nejlepšími

doktory a udržovala si křehkou naději. Na chvíli myslela jen na to, co se má brzy stát. Bolest, kterou jí to působilo, ji přinutila se předklonit. Pevně sevřela umyvadlo. Po pár vteřinách se znovu napřímila. Nic se nezměnilo.

Cherry se měla dnes vrátit. Laura si zjistila, že letadla z Mexika přistávají na letišti Heathrow obvykle v brzkých ranních hodinách. Podívala se na hodinky. Už je možná zpátky ve svém bytě v Tootingu.

Sáhla po telefonu. Měla knedlík v krku, ale přinutila se polknout. Pořád dokola si opakovala, že tohle by udělala každá matka. Tahle mantra jí pomáhala tím projít.

Opatrně vytočila číslo. Ruce jí zvlhly lepkavým potem. Prožívala muka. Její život brzy skončí. Nebo aspoň ta část, která dávala smysl. Držela telefon oběma rukama, aby se jí tolik netřásl, a čekala, až tón ve sluchátku přestane vyzvánět.

Kapitola I

PŘED DEVÍTI MĚSÍCI – SOBOTA 7. ČERVNA

Z dnešního dne měla Laura dobrý pocit. Jakmile otevřela oči, zaplavila ji radost z počínajícího léta. Ještě nebylo ani půl osmé a ona už vstala a oblékla se. Byla červnová sobota a venku už se začínalo dělat parno. Zamířila k Danielovu pokoji a snažila se zaslechnout uvnitř nějaké náznaky pohybu. V pokoji, který udržovali čistý a útulný i v době, kdy studoval na univerzitě, bylo ale ticho. Ještě spal. Ani ji to moc nepřekvapilo. V předchozích dnech se vracel domů až dlouho poté, co se uložila ke spánku. Od chvíle, kdy přijel ze školy, už uběhly celé dva dny, ale ještě ho ani nezahlédla. Tlačily ji termíny v práci, ráno odcházela brzy, a když se vracela, byl už pryč. Určitě se snažil se starými kamarády dohnat všechno, co mu uniklo. Záviděla jim ty rozhovory, toužila o něm vědět víc. Chtěla slyšet úplně všechno, vstřebávat to, užívat si vzrušení z právě počínajícího pracovního života a posledního léta, než nastoupí na praxi pro absolventy medicíny. Dnešek patří jenom jim. Žádné dramatické změny na poslední chvíli ohledně seriálů, které produkovala pro kanál ITV a kvůli kterým musela

zůstávat ve studiu do devíti do večera, žádné schůzky, jen jejich společně strávený den, matka a syn.

Pootevřela dveře a škvírou nakoukla dovnitř. Pokoj zaplavoval sluneční svit, závěsy byly roztažené a postel ustlaná. Na chvíli se zmateně zarazila a pak jí došlo, že si šel určitě dolů udělat snídani. Potěšilo ji, že je stejně cílý jako ona. Seběhla schody v jejich domě v Kensingtonu a vrazila do kuchyně. Nikde nikdo. Poněkud bezradně se rozhlédla, tělem jí projel záchvěv nervozity. Pak si všimla kusu papíru na kuchyňské lince. Byl na něm načmáraný vzkaz: „Jsem v suterénu. Budu mít velký HLAD.“ Usmála se. Věděl, že nesnáší, když tu místnost nazývá suterénem. To slovo zavánělo falešnou skromností. Šlo o dost rozsáhlou přístavbu, která stála jejího manžela balík peněz. Vlastně měl ale pravdu. Howard původně tvrdil, že si přeje svůj kamrlík. Dost ji to pobavilo. Až na to, že věděla, že se tam chce ukrývat před ní. Navrhl to jednou večer a popisoval, jak bude pohodlné, když budou mít místo, kde „budou mít oba k dispozici trochu prostoru“. Snažila se nedat najevo, jak moc ji to zaskočilo a ranilo. I tak se sotva viděli, trávil veškerý čas buď v práci, na golfu nebo se zašíval v pracovně. Pak si najal nějaké zručné a drahé stavaře, kteří vykopali zeminu pod domem a vzniklý prostor vyplnili hernou, vinným sklípkem, garáží a bazénem. Sousedé z toho hluku nebyli zrovna nadšení. Pásový dopravník chrlil ze země hromadu trosek, krajina byla narušená. Povinnost omluvit se zůstala na ni. Aspoň se jednalo o dočasnou záležitost, ne jako s tím čtyřpodlažním podzemním bunkrem ocelového magnáta na konci ulice, kvůli kterému sousedům popraskaly přední pilíře.

Sjela výtahem k bazénu. Počkala, až motor přestane hučet, a pak vykročila do šera ultramarínového odstínu. Danielovy

paže si razily cestu zpěněnou hladinou podsvíceného bazénu a jí při pohledu na něj jako obvykle zaplesalo srdce. Přešla k hlubšímu konci bazénu, kde právě dokončil délku, a klekla si na jeho okraj.

Všiml si jí a zastavil se. Voda mu stékala po silných ramenou. S lehkostí se vyhoupl na břeh a objal ji. Svíral ji v náručí a usmíval se. Káravě vykřikla, přesně jak čekal, ale pak to vzdala a taky ho objala.

Cítila, jak jí vlhkost prosakuje až na kůži, a odstrčila ho. Intenzivně si třela mokré skvrny na krátkých žlutých šatech bez rukávů.

„To nebylo moc vtipné,“ protestovala s úsměvem.

„Jen jsem objal svou staříčkou maminku.“

„Pozor na jazyk.“ Laura se pořád cítila na pětadvacet. Často si udiveně prohlížela uvadající ženy středního věku ve svém okolí a pak si uvědomila, že jsou stejná generace jako ona. Připadalo jí úsměvné, že upadla do jakési věkové amnézie, a ještě úsměvnější, když ji pohled do zrcadla utvrdil v tom, že i když na svůj věk vypadá dobře, pětadvacet už jí opravdu není.

„Prosím tě, všem mým kámošům se líbíš a dobře to víš.“

Usmála se. Opravdu si užívala společnost Danielových kamarádů, kteří s ní koketovali. Přišli, opřeli se o barový pult v kuchyni, oslovovali ji „paní C.“ a pochválili jí francouzský toast. Už je dlouho neviděla.

„Jak se mají Will s Jonnym?“

„Netuším.“ Daniel se otíral jedním z těch luxusních ručníků, které paní Mooreová měnila třikrát týdně bez ohledu na to, jestli je někdo použil nebo ne.

„Vy jste se včera neviděli?“

„Mají práci,“ odsekl a zmizel za dřevěnou vyřezávanou zástěnou. „Už tam někde venku mění svět.“

„V pojišťovně? Já přece vím, že pracují. Myslela jsem večer. Kde jsi teda byl, když ne s klukama?“

Za stěnou se rozhostilo ticho a Daniel se usmál. To ale Laura nemohla vidět. Úsměv skrývající tajemství. Chtěl si to ještě nějakou chvíli nechat pro sebe, ale najednou pocítil silné nutkání se někomu svěřit. Kousek po kousku se chystal odhalovat některé, ne však všechny, detaily a při té příležitosti je znovu prožívat.

„Hej!“ ohradil se, když Laura nakoukla za roh.

Stála tam se založenýma rukama a čekala, až jí odpoví. „Máš toho na sobě dost.“ Láskyplně pozorovala, jak si natahuje kraťasy a tričko, a byla hrdá, že z jejích genů se narodil tak atraktivní mladý muž. Howard na tom měl samozřejmě taky podíl, ale vzhled jejích syn zdědil po matce. Byl stejně vysoký, měl podobně husté vlnité blond vlasy a silnou kostru. Místo aby jí odpověděl tak, jak očekávala, šibalsky se usmál a razil si cestu k výtahu.

Zhluboka se nadechla. „Ať tě ani nenapadne ten knoflík zmáčknout.“

„Jedeš se mnou?“

Laura ho následovala do výtahu a předstírala, že ho štípla do ušního lalůčku. „Však já to z tebe vytáhnou.“

Výtah začal stoupat. „Můžu tě pozvat na pozdní snídani?“

Nadzdvihla obočí. „To vyžaduje souhlas?“

Dveře se otevřely. Vzal ji za ruku a vedl ji halou k obrovskému dubovo-žulovému stolu v kuchyni. „Chci jen pohostit svou mámu.“

„I ty jeden. Dej mi aspoň malou nápovědu, než vyrazíme. To čekání mě dohání k šílenství.“ Zaujala neústupný postoj.

Nalil si velkou sklenici džusu z lednice. „Koukal jsem se na nějaké byty. Však víš, až začnu stáž, budu nějaký potřebovat.“

Povzdechla si. „Opravdu tě nepřesvědčím, aby ses nastěhoval zpátky domů?“

„Ale mami. Kromě prázdnin, a ani ty ne celé, už doma nebydlím pět let.“ Ne že by Daniel vedl bujarý společenský život, jen měl rád své soukromí jako každý třiadvacetiletý kluk a nechtěl strávit další dva roky pod střechou svých rodičů. Bazén v suterénu v tom nehrál roli.

„Fajn, fajn. Takže sis hledal byt. Po nocích?“

Zakřenil se. „Vzal jsem si k ruce realitního makléře.“

Chvíli to trvalo, ale pak jí to secvaklo. „Dívku?“

„Je velice pečlivá. Ví přesně, co chci.“

„Takže je v tom holka.“

„Říkáš to, jako bych nikdy před tím s nikým nechodil.“

„Ale tahle není jako ty ostatní,“ pronesla rozhodně.

„Jak to víš?“

„Viděl ses s ní poslední dva večery, ne?“

„Jo...“

„A to jste se sotva seznámili! No tak, vyklop to. Jak se jmenuje?“

Její nadšení ho pobavilo. „Cherry.“

„Jako to ovoce. Višně zrají jen krátce, jsou exkluzivní.“

„Cože?“

„Má exotický vzhled?“

„Je tmavovlasá.“ Zdvihl dlaň a zavrtěl hlavou. „Nemůžu uvěřit, že ti to vůbec říkám.“

Stiskla mu ruku. „Ne, pokračuj prosím. Chci o ní vědět úplně všechno. Odkud je?“

„Z Tootingu.“

„Takže má tak trochu exotický původ! Promiň, jen žertuju. Už toho nechám.“ Omluvně mu vtiskla polibek na ruku. „Kolik jí je?“

„Dvacet čtyři.“

„A pracuje jako realitní makléřka?“

„Jo. Vlastně se zaučuje. Začala s tím teprve nedávno.“

„Pracuje tady v Kensingtonu?“

„Chtěla prodávat hezké domy.“ S námahou vyskočil na kuchyňskou linku. „Zjistila si informace o téhle oblasti tak, že předstírala, že se sem chce nastěhovat. Než se na to místo přihlásila, prohlídla si dvacet sedm bytů, které nabízely jiné reality. Pak dokázala mluvit o nemovitostech a potenciálních klientech víc než sebejistě.“ Usmál se. „Tomu říkám podnikavost. Potom si troufale vytvořila smyšlený životopis. Nebo ho přinejmenším přikrášlila, aby je přesvědčila, že je pro ně ta pravá.“

Laura se usmála, i když ji Cherryino jednání poněkud zaskočilo. Byla to hloupost, protože její práce se jí vůbec netýkala a nebyla jejím zaměstnavatelem. Poplácala Daniela po koleně. „No tak, myslela jsem, že mě bereš do restaurace.“

Seskočil dolů a nabídl jí rámě. „Bude mi potěšením.“ Chtěl ji rozmazlovat, starat se o ni, být tím synem, kterým se ráda chlubil, což ho přivádělo do rozpaků. Posadí se do francouzské restaurace, ona si bude užívat jejich společného smyslu pro humor a on se taky dobře pobaví. Vždycky si na ni udělal čas, aspoň co si vzpomíná. Věděl, že vztah mezi jeho rodiči dávno ochladl. Ne-trávili spolu ani moc času. Jeho otce plně zaměstnávala pozice

partnera v obrovské účetní firmě a doma se téměř neukazoval. Daniel chtěl matce vynahradit osamělost, kterou pociťovala. Dlouho se neviděli a to jen přispívalo k pocitu viny, palčivému znepokojení z dalšího tajemství. Ještě jí neřekl, že musí jejich den ukončit o něco dřív. Večer má další schůzku s Cherry.

Kapitola 2

O DVA DNY DŘÍVE – ČTVRTEK 5. ČERVNA

Od dětství mu dopřávali vždy jen to nejlepší. Asi proto nikdy po ničem netoužil. Aspoň ne po ničem, co se dalo koupit. Dostalo se mu prvotřídního vzdělání a byl chytrý – šťastná kombinace. Měl rád školu a ve škole měli rádi jeho. Měl zvláštní vlohy pro přírodovědné obory, což těšilo jeho rodiče i učitele, obzvlášť když byl přijat na medicínu na univerzitě v Cambridgi. Aby si doplnil i jiné než akademické vzdělání, považoval za nutné, vzít si na nějaký čas volno, učil se lyžovat, řídit a objevoval svět. Dělal to všechno s potěšením a zájmem a jeho rodiče to uklidňovalo a zároveň těšilo. Přestože měl v životě všechno, co si mladý muž může přát, nezkazilo ho to. Velká čínská zeď v něm vzbudila nefalšovaný údiv a byl vděčný, že může domů letět první třídou. Když ale přistál na Heathrow, raději se svezl metrem, než aby zavolal řidiči svého otce, ať ho vyzvedne. Stejně uvolněný přístup praktikoval i v oblíbení. Zatvrzele lpěl na kouscích, které už měly své nejlepší časy dávno za sebou. Jednou po návratu ze školy dokonce zachránil z odpadků kalhoty, které paní Mooreová toho dne ráno vyhodila.

Schoval je i s dírami do postranní kapsy cestovní brašny. Považoval je za staré kamarády a nehodlal se s nimi rozloučit.

Takže do realitní agentury na jedné z nejdražších londýnských ulic, kde nabízeli exkluzivní nemovitosti, vešel ve vybledlém tričku a šortkách s kapsami a dírami ve švech.

„Sháním byt,“ usmál se na dívku, která k němu váhavě přistoupila.

„Ke koupi, nebo k pronájmu?“

„Ke koupi.“ Nasměrovala ho dozadu, kde se nad velkým lakovaným stolem skláněla hlava s tmavými vlasy a pečlivě studovala nějaké papíry.

„Mohu vám pomoci?“ Vzhlédla a věnovala mu vstřícný úsměv. V tu chvíli pocítil mírné chvění a celá ta záležitost s hledáním bytu se mu najednou zdála mnohem příjemnější. Obličej jí rámovaly pohupující se havraní vlasy.

„Hledám byt.“

Oči měla taky tmavé, hluboké jako studny. Věděl, že přemítá, co je zač, a prohlíží si jeho obnošené oblečení.

„Jak velký? Máte na mysli nějakou konkrétní lokalitu?“

„Dva plus jedna,“ vyhrkl. Ten druhý pokoj by mohl sloužit jako pracovna. Neměl ráno cestou z Cambridge moc času si to promyslet. Potloukal se po domě svých rodičů a bylo mu jasné, že pokud něco neudělá, bude na něj matka tlačit, aby tam zůstal. Chtěl se do toho pustit co nejdříve. Nerad by jí dával falešnou naději.

„A lokalita?“ Zase vycítil, že se na něj kouká podezřívavě, a říká si, co tam dělá. Všechny adresy v okolí Kensingtonu a Chelsea byly drahé, ale některé byly zkrátka nad možností zájemců.

Věděl, že nevypadá jako člověk, který by si mohl dovolit utratit několik milionů a prakticky vzato je opravdu neměl.

„Na Višňové ulici?“

Křečovitě se usmála. Vytočilo ji to, ale snažila se i nadále působit profesionálně. „Žádná taková ulice v okolí není.“

„Proboha, nedělal jsem si z vás legraci.“ Ukázal prstem na její jmenovku s černými písmeny vyrytými na mosazném podkladu a usmál se. „Měla byste pracovat pro realitku někde na venkově.“

Věnovala mu intenzivní a nemilosrdný pohled a poté natočila obrazovku iPadu směrem k němu. „Záleží na vašich finančních možnostech, ale máme zde čtyři nemovitosti, které odpovídají vašemu zadání. Tenhle byt je vzdálený jen dvě minuty od stanice metra Knightsbridge.“

„Zajdu se na něj podívat.“

Poklepala na obrazovku. „Fajn. Tenhle...“

„Půjdu si prohlédnout i ten.“

„Vždyť jsem vám o něm vůbec nic neřekla.“

Dělalo mu radost pozorovat, jak je z něj v rozpacích. Většina lidí, kteří sem přicházeli, jistě považovala za stěžejní, aby nemovitost splňovala jejich představy a zcela odpovídala jejich potřebám. Pravděpodobně vynaložili velké úsilí a spoustu energie na nalezení dokonalého místa, a Daniel to považoval za nehorázné plýtvání časem. Čím rychleji to vyřeší, tím lépe. „A na ty ostatní taky.“

„Spěcháte na to?“

„Předpokládám, že za ty peníze budou všechny moc pěkné. Kolik vlastně stojí?“

„Tyhle konkrétně se pohybují v rozmezí od dvou a půl do čtyř milionů.“

„No páni.“

„A ano, jsou víc než pěkné.“

„Tak bezva. Já potřebuju někde bydlet a věřím, že se mi bude žít skvěle v jakémkoliv z těch bytů, které jste vybrala. Tak se na ně zajdeme podívat?“

Prsty poletovala po obrazovce. „Musíme si sjednat schůzku.“

„Co třeba dneska?“ Usmál se. „Se mnou nebudete mít moc práce. Nejpozději odpoledne budu mít vybráno. Provádět mě budete vy, že?“

Hodila po něm pohledem, jako by se chtěla ujistit, že nenarazila na psychopata. „Ano, já.“

Tentokrát vypadal elegantněji. Na rozdíl od rána se oblékl do tmavomodrých kalhot a světlemodré košile. Tiše a poslušně ji následoval bytem v prvním poschodí. Vedla ho z obývacího pokoje. „Jak vidíte, v celém bytě jsou dřevěné podlahy a jednou z jeho výhod je samozřejmě vstupní hala.“

Pozorně si ji prohlédl. „Co je na ní tak výjimečného?“

„Nejde o to, že je výjimečná. Spíš jen o pouhý fakt, že tady vůbec je.“

Pomyslel si, co je to za svět, kde je vstupní hala v bytě za dva a půl milionu považována za něco navíc, ale nechtěl to říkat nahlas, aby ji neurazil. Navíc si uvědomoval, že na tom má svůj podíl viny. Koneckonců to on si ho přišel prohlédnout.

„Tohle je obývací pokoj,“ pokynula směrem ke dveřím.

Nakoukl dovnitř. „Ta žlutá pohovka je hezká.“

„Citronová,“ opravila ho. „Vybavení bude samozřejmě po prodeji odstraněno. Majitel ho tady nechal jen na ukázkou.“

„Takže je volný?“

„Ano. Je okamžitě k dispozici.“

„Majitel si tu pohovku nechce vzít do svého nového bytu?“

Pobaveně se na něj podívala. „Předpokládám, že...“

„Co?“

„... si koupil novou.“

Kráčel za ní přes halu a přemýšlel, zda tam něco chybí, ale pak se rozhodl soustředit raději na Cherry. Líbil se mu její odhodlaný styl chůze. Jako by jí záleželo na tom, kam jde a proč. Měl pocit, že tahle cílevědomost se týká i jiných oblastí jejího života a uvědomil si, že by o ní chtěl vědět víc. V tu chvíli se otočila a přistihla ho, jak na ni zírá. Zastavila se a založila si ruce na prsou.

„Kuchyň je támhle.“ Mávla tím směrem a bylo zřejmé, že chce, aby šel první.

„Promiňte, nekoukal jsem vám na zadek.“

Nadzdvihla obočí nad jeho přímočarostí. „Opravdu máte o ten byt zájem?“ I když měl tenhle muž své kouzlo, nemohla vystát ty rádoby klienty, kteří plýtvali jejím časem. Dokázala je vcelku spolehlivě rozeznat, protože sama bývala jedním z nich. V jejím případě ale platilo, že účel světí prostředky.

„Ano,“ ujistil ji pohotově. „Vezmu si ho.“

„Ještě jsme ale neviděli ty ostatní.“

„Tenhle je z nich nejlevnější, že?“

„Ano.“

„Tak proč platit víc? I tohle mi připadá...“

„Co?“

„Nemravně drahé.“

Podívala se na něj.

„Omlouvám se. Jen mi to připadá poněkud... přemrštěné. Tolik peněz za jeden byt.“

„Ale chcete si ho koupit, ne?“

„Ano. Rád bych si koupil i ten nábytek. Pokud je na prodej.“ Otec mu dal jasně najevo, že pronájem nepřichází v úvahu. Považoval to za naprosté plýtvání penězi. Vlastně šlo o peníze jeho otce, protože Daniel měl svěřenecký fond. Jestli tenhle byt obstojí pod otcovým drobnohledem, stane se rodinnou investicí. „Jeden jako druhý, no ne?“

Cherry se chystala něco říct.

„Ne, jasně že ne! Ne, to ne, promiňte... Považujte mě za nevzdělance. Ale... napadlo mě, že bychom mohli trávit čas lepším způsobem.“

Obrnila se. Věděla, co bude následovat.

„Nemáte náhodou dneska večer čas? Mohl bych vás pozvat na pozdní večeři?“

Cherry vždycky pobavilo, jak bohatí lidé používali výraz pozdní večeře. Jako by se zapomněli na internátu. Aspoň ale začínala věřit tomu, že si může dovolit byt, o který tak ležérně projevil zájem. Tohle byla vlastně její poslední dnešní prohlídka. Na ostatní byty, které ho zajímaly, se měli jít podívat zítra ráno. Zbývalo jí jen odnést klíče do kanceláře a měla celý večer pro sebe. Přemýšlela, co ji čeká. Cesta domů upoceným metrem spolu s ostatními pracujícími, kteří směřovali do různých částí jižního Londýna. Sedadla se postupně vyprazdňovala a oni mizeli na čerstvý vzduch. Než dojeli do Tootingu, cítila se vždycky opuštěná jako chudý příbuzný, ale aspoň to nebyla úplně konečná stanice.

Pak by se zastavila v supermarketu Sainsbury's pro něco k jídlu a zamířila do svého maličkého bytu bez vstupní haly. Doma by si pověsila svůj milovaný kostýmek, nejcennější věc, kterou vlastnila, a strávila by večer prohlížením nemovitostí na internetu a přemýšlením, kdy si bude moct dovolit se odsud odstěhovat.

Prohlédla si svého klienta. Líbil se jí. Imponoval jí jeho bezstarostný přístup. Byla to příjemná změna ve srovnání s lidmi, kteří odmítli nabídku, protože kování v koupelně bylo pochromované, nikoli mosazné, a urazili se, že ho prodejce předem nenechal vyměnit. Proč nejít s tímhle mužem na večeři, pomyslela si. Koneckonců tohle je ten hlavní důvod, proč vyvinula tolik úsilí, aby získala práci v téhle čtvrti.

Kapitola 3

SOBOTA 7. ČERVNA

Laura seděla na svém obvyklém místě, vedle svého manžela, a rýpala se vidličkou v kuřecím salátu. Všechna okna v prostorné a vzdušné jídelně byla otevřená, ale místnost přesto působila tíživým dojmem. Strávila lenošivé odpoledne na zahradě. Daniel se povaloval na lehátku, ona pod obřím slunečníkem. S očima zavřenýma před slunečním svitem jí odpovídal na všechny otázky a bavil se tím, jak zaníceně vyzvíдалa všechny detaily o Cherry. Využívala toho, že nevidí, jak hltá každé jeho slovo. Zrovna když vstala a chystala se odejít vařit, otevřel oči a s podivným výrazem v obličeji se posadil.

„Chtěl jsem ti něco říct...“

Otočila se na něj s úsměvem na rtech.

„Tak trochu jsem se domluvil s Cherry... večer je v parku koncert... promiň, vím, že jsem slíbil, že zůstanu doma s tebou a tátou...“

Rychle spolkla zklamání, jeho omluvy odbyla mávnutím ruky a řekla mu, ať jde a užije si to.

Přejela pohledem dlouhý nablýskaný stůl pro deset lidí a na jednu ji strašně rozčlil ten bizarní zasedací pořádek, který s Howardem dodržovali. Tísnilo se na jednom konci stolu jako na potápějící se lodi. Ani jeden z nich ten prázdný rituál po tak dlouhé době nezpochybňoval. Zadívala se na něj. Nezdálo se, že by ho ten stůl, dusno nebo fakt, že spolu dávno přestali mluvit, nějak znepokojovaly. Četl si dnešní vydání Telegraphu. Na čele měl brýle a nabíral si vidličkou salát a nové brambory. Celé odpoledne byl pryč. Už si na to zvykla. Teď byl ale zpět a ona si chtěla promluvit. Slyšela, jak vidličkou cinká o porcelánový talíř, v pozadí hrál Mozart a její hlas zněl cize.

„Něco zajímavého?“

Ani nevzhlédl. „Jen golf.“

Golf. Pocítila bolestivé píchnutí. To byla jedna z mála věcí, pro něž se stále dokázal nadchnout. Golf a samozřejmě Marianne. Nikdy nevěděla, jestli je na golfu, nebo s ní. Vždycky jí tvrdil, že na golfu. Každou sobotu, neděli a někdy i ve všední dny odpoledne, když se mu podařilo odejít z práce dřív. Ona to ale poznala. Poznala, kdy se viděli, podle jeho šťastného výrazu po návratu domů. Byla to taková ta vnitřní radost, kterou si schovával pro sebe. Vůbec ji to nepřekvapilo. Na jeho aférku přišla už před dvaceti lety. Paní Mooreová mu vždycky prohlížela kapsy, než odnesla jeho obleky do čistírny, a účtenky, které našla, nechala ležet na pracovní ploše v kuchyni. Zahlédla je při snídani. Howard už odešel do práce a Laura si byla jistá, že tyhle květiny nikdy nedostala a na oběd ji minulou sobotu taky nepozval. Nejprve to samozřejmě popíral, ale ona neustoupila. Nakonec to našťavaně přiznal. Jako by to byla její chyba.

„Tak fajn, máš pravdu. Jsi konečně šťastná?“

To nebylo to správné slovo. Samozřejmě že nebyla šťastná. Právě se jí zhroutil svět. Pak se dozvěděla, že už to trvá dva roky a je do ní zamilovaný. Byla taky vdaná, ale měla malé děti a nebyla připravená rozbít rodinu. Laura zvažovala, že od něj odejde. Měla naspořeno, takže peníze nepředstavovaly problém, ale musela myslet na Daniela. Howard během emotivního výlevu prohlásil, že nechce opustit syna, který se sotva přestal batolit. Slíbil, že to ukončí, a ona ho vzala na milost. Už to ale nefungovalo jako dřív. Howard se několik týdnů trápil, pracoval dlouho do noci a skoro nemluvil. S Danielem tak paradoxně netrávil skoro žádný čas. Začali žít podle jistého schématu. On chodil do práce, ona vychovávala jejich syna. Na samotu byla zvyklá. Dětství strávila s chůvami. Matka chodila na večírky a otec do práce, sourozence neměla. Mít více dětí by bylo nepohodlné. Laura toužila navázat s matkou vztah, ale to se nikdy nestalo. Oba rodiče jsou už dlouho po smrti. Rozhodně nechtěla, aby se Daniel cítil stejně opuštěně jako ona, takže se snažila přebít bolest z Howardovy zrady tím, že pro syna dělala první poslední. Kroužky, dovolené, kamarádi. Jejich vztah se posiloval a Howard se začal cítit odstrčený. Bylo pro něj těžší a těžší trávit čas doma, zůstával v práci ještě déle a jeho roztrpčenost narůstala. Cítil se odsunutý na vedlejší kolej, a tudíž byl k Laure krutější a kritizoval ji za její výchovu pokaždé, když Daniel začal plakat, jakmile ho o víkendu vzal otec do náručí, protože ho nepoznal.

Jednou večer, když už Daniel studoval na univerzitě, zůstala Laura doma a Howard šel na skleničku.

„Jdu jenom s někým z klubu,“ oznámil jí, než odešel.

Chystala se postavit vodu na čaj a náhle ji bodlo u srdce. Konvice jí vypadla z rukou do dřezu. Snažila se znovu popadnout dech. Najednou jí došlo, kdo ten „někdo z klubu“ je. Daniel vyrostl a Marianne byla zpátky na scéně. Vzpomněla si, že byl venku s „někým z klubu“ i minulý týden. Mozek jí běžel na plné obrátky, ale předchozí týdn si nedokázala vybavit. Zpanikařila. Když zděšení polevilo, cítila se vyčerpaně a poraženě. Věděla, že je to proto, že jsou do sebe pořád zamilovaní.

Postupně se golf rozšířil na celé víkendy a vídala ho čím dál míň. Čas od času přemýšlela, jestli má zažádat o rozvod, už jí na tom ale tolik nezáleželo. Přestože věděla, že Howard je příčinou její osamělosti, musela si přiznat, že rozchod by tu ránu zanechal rozedřenou až do masa. Raději se zaměřila na jiné věci. Daniel byl dlouho středobodem jejího vesmíru a teď byla unešená představou, že si její syn našel někoho výjimečného. Někoho, s kým by se mohla spřátelit.

„Daniel šel dneska zase ven.“

„To jsem si domyslel.“

„Už třetí večer po sobě.“

Ani to ho nepřimělo zvednout oči od novin. Krátce se zasmál.
„Už je dospělý.“

Potlačila pocit frustrace. „Jistě. Je s nějakou dívkou.“

Howard se na ni konečně podíval. „To je dobře.“

Usmála se. „Myslím, že se do ní bláznivě zamiloval. Seznámili se teprve před třemi dny a od té doby s ní tráví každý večer.“

„Kam tím míříš?“

„Ale no tak, Howarde, copak tebe nezajímá, komu totálně propadl?“

„Tebe očividně ano.“

„Možná mu pošlu zprávu.“

„Opovaž se,“ vybuchl.

Ublíženě se zarazila s vidličkou na půl cesty k ústům. „Dělám si legraci.“

„Nechej ho na pokoji. Nemíchej se do toho jen proto, že poprvé za celý jeho život neznáš každičkový detail.“

„Do ničeho se nemíchám,“ odvětila klidně a najednou měla chuť odejít. Odložila ubrousek na stůl a vstala. Chystala se odnést talíř do kuchyně, když...

„Jsi posedlá,“ vpálil jí do obličeje. „Majetnická.“

Ztuhla.

Chvíli mlčeli, pak se sebral a odešel.

Laura tam stála s talířem v ruce.

V očích ji pálily slzy. Nešlo jen o to obvinění, ale taky o ten pohled, který jí před odchodem věnoval. Byl plný potlačovaného vzteku. Na chvíli se posadila, pak rychle vstala a kráčela do kuchyně, aby zmírnila dopad jeho slov. Nehodlala se snížit k tomu, aby šla za ním. Stejně se půjde schovat do svého kamrlíku a ona neměla náladu se mu postavit. Nechtěla se hádat.

Talíř cinknul o kuchyňský pult. V tu chvíli se v ní pohnul vztek a rozhořčení nad tím, co řekl. To on tady celé roky nebyl. Co on ví o tom, jak obrovské úsilí vyžaduje vychovat dítě? O té vše zahrnující péči, když je ještě maličké, nedostatku spánku, otírání tváříček, ručiček, zadečku, stolků, židlí... Otírání, otírání, otírání. O tom, že si člověk nemůže sám ani dojít na záchod, o jistotě, že vaše objetí vyléčí boule i odřeniny, o tom, že je potřeba, aby byl neustále k dispozici. O ustavičném balancování mezi reverzní

psychologií, humorem a odváděním pozornosti, které jsou nezbytné, pro zvládnutí průměrného dne s batoletem. Nikdy nemusel nic řešit, třeba Danielův srdceryvný pláč, když nechtěl jít do školky, nebo když se snažil pochopit, proč si nemůže najít kamarády. Mozek čtyřletého chlapečka to nebyl schopen zpracovat. Howard nemusel rozhodovat ohledně sportů, kroužků a oslav, o tom, jak ho vést k samostatnosti tak, aby neměl pocit, že se mu nedostává podpory, nebo jak utišit jeho noční záchvaty strachu poté, co jeho dědeček náhle zemřel na infarkt. Proč by se o tohle staral? Jeho otrěsná krátkozrakost ji rozzuřila. Nalila si sklenku vína a zlost postupně vyprchala. Tyhle věci znaly jen matky, nikdo jiný.

Popadla skleničku, knížku, která ležela vedle lednice, a vyšla s nimi na stmívající se zahradu. Byl začátek června a venku pronikavě voněl jasmín. Stovky bílých kvítků ve tvaru hvězdiček si razily cestu za světlem. Zapálila svíčky s vůní citronové trávy a brzy se kolem nich začaly shlukovat můry. Posadila se do houpacího křesla a nechala se unášet proudem myšlenek. Bylo to legrační. Už léta spolu žili s Danielem v podstatě sami a teď se chystal nadobro odstěhovat i on. Najednou si vzpomněla, co říkával, když mu byly tři. Předstíral, že je štěně a ona ho má na vodítku.

„Hať!“ vyštěkl. „Líbí se ti?“

„Je úchvatný.“

„Můžeš si ho nechat, jestli chceš.“

„Opravdu?“

„Můžeš si ho nechat navždycky.“ Pevně ji objal kolem krku.

Přišel kocour a ztrápeně zamňoukal. Ocas měl naježený tak, že vypadal jako štětka. Pak zahlédla lišku, jak čenichá kolem ne-

průhledného okna uprostřed trávníku, které bylo součástí stropu podzemního bazénu. Mojžíš jí vyskočil do klína a čekal, že ho zachrání. Původně ho věnovala Danielovi, když mu bylo devět, aby se naučil postarat o domácí mazlíčky. Byl to stříbrnošedý barmský kocour a postupem času si k němu vytvořila hezký vztah. Hodila po lišce kamínkem. Neměla je ráda, držela se před nimi na pozoru. Nejsou ani trochu bázlivé a leccos dovedou. Nedávno zaslechla v ranním pořadu v rádiu silně rozrušenou ženu, která popisovala, jak se jí liška bezostyšně vkradla za bílého dne otevřenými zadními dveřmi do domu a vlezla si do dětské postýlky. Zachvěla se. Kdyby se tohle stalo, když byl Daniel malý, nejspíš by jí praštila hlavou o terasu.

Tři večery po sobě, pomyslela si s úsměvem. Proč se někdo s dívkou sejde tři večery v řadě hned na začátku? Co je na ní tak výjimečného? Přemítala nad Cherry a do mysli se jí vloudila jiná dívka, jen o něco starší než Daniel. Rose byla Lauřino první dítě. Byla dokonalé miminko, od prvního dne jedla a spala přesně načas. Dost ji proto překvapilo, když ji několik dní po narození nemohla probudit na kojení. Když se to po třech hodinách opakovalo, dostala Laura strach a vzala ji k doktorovi. Podíval se na ni a už spěchali do nemocnice. Zjistili, že má streptokoka typu B, kterým se nakazila z nezjištěné bakterie přítomné v porodních cestách. Po čtyřiaadvaceti hodinách jim oznámili, že to Rose nepřežije, a o dvě hodiny později zemřela Lauře v náručí. Byl jí přesně týden.

Ten pocit viny ji téměř zničil, stejně jako jejich manželství. Laura se utápěla v myšlenkách na to, zda by Rose přežila, kdyby ji vzala k lékaři hned potom, co zaspala první kojení. Spasilo je

to, že záhy znovu otěhotněla. Když se pak za deset měsíců narodil Daniel, Laura přísahala, že tomu malému stvoření zasvětil celý svůj život a bude ho opatrovat, jen aby se mu nic nestalo.

Kocour se uvelebil na jejích hebkých stehnech a přivřel oči. Ulevilo se mu, že liška zmizela. Laura ho pohladila po srsti. Občas vrhl pohled na zmatené můry, ale byl buď moc unavený, nebo moc líný na to, aby se je snažil zahnat. Laura se lehce zhoupala v křesle a potěšeně pomyslela na dívku, kterou zatím neznala a která byla stejně stará, jako by teď byla její dcera.

Kapitola 4

SOBOTA 7. ČERVNA

Cherry ještě nikdy nebyla na rande tři večery po sobě. Právě mířili přes jezero Serpentine do Hyde Parku a míjeli zlatě se lesknoucí Albetrův památník. Daniel nesl piknikový koš, ona deku. Hřála ji, takže se snažila omezit její styčné plochy se svým tělem na minimum. Spalující parno letního dne polevilo a nastal vlahý středomořský večer. Stále bylo světlo a nejméně další čtyři hodiny se nesetmí. Park byl plný lidí překypujících optimismem a spontánním nadšením z počínajících prázdnin. Cherry se začínala cítit příjemně. Měli za sebou prvních pár schůzek, které mohly teoreticky přinést rozpačité momenty a záchvaty přehnané zdvořilosti, a začalo se mezi nimi vytvářet nenápadné pouto. Ona věděla, že jeho hlavním cílem je stát se kardiologem, rád jezdí na kole a na raftu na divoké vodě, píše levou, ale jí pravou. On věděl, že má ráda jahody a jahodový džem, její otec zemřel, když byla dítě, a bydlela s matkou, kterou skoro neviděla, protože musela hodně pracovat.

Neprozdřadila mu, že jejich byt se nachází ve zchátralé části Croydonu, kde se na ulicích neustále povalovaly odpadky. Prázdn-

né plechovky od piva, vyřazený bytový textil a všelijaké sutiny, neidentifikovatelné promočené hadry, které vypadaly, že skrývají něco uvnitř svých špinavých útroh. Když Cherry vyrůstala, neměli moc peněz. Po otcově smrti jich bylo ještě méně. Byl tak hloupý a sobecký, že si neuzavřel životní pojistku. Matka si musela vzít v anonymním obchodním domě na okraji města další směny, aby měla dost peněz na nájem za jejich mrňavý byt, a Cherryin materiální svět se smrsknul na levnou módu a oblečení z druhé ruky. Na dovolenou nejezdily, s výjimkou jednodenního výletu na pláž. I ve škole to přinášelo trapné situace, třeba když Cherry neměla peníze na třídní fotku na konci školního roku. Všechny její kamarádky stály v hloučku a hihňaly se nad tím, kdo bude vedle koho stát, zatímco Cherry stála stranou a styděla se. Nesnášela chudobu.

Tohle všechno si nechala pro sebe a jen neurčitě poznamenala, že je ze čtvrti Surrey, jejíž býval Croydon kdysi součástí, přestože to bylo před stovkami let. Vyměnili si další informace, s důvěrou přišla vřelost a mohli si začít jeden druhého dobírat. Tohle škádlení jen upevnilo křehké pouto mezi nimi. Poprvé se políbili a nebyl to nepříjemný zážitek. Právě naopak, Daniel Cherry silně přitahoval.

Došli k ohrazenému areálu, kde se měl konat dnešní koncert. Daniel ukázal vstupenky, které se mu jako zázrakem podařilo narychlo sehnat, a už byli uvnitř. Následovali zástup lidí na travnatou plochu určenou k sezení. Nechala ho, ať vybere místo, odkud bude dobrý výhled na pódium. Rozložil deku, ona se posadila a natáhla dlouhé, jemně opálené nohy před sebe. Všimla si, že několik lidí si s sebou přineslo skládací židle, a cítila se trochu

ukřivděně, že je neměli taky. Bála se, aby ji po několika hodinách sezení na tvrdé zemi nezačala bolet záda, ale pak zahrál Londýnský symfonický orchestr první tóny a ona se ty myšlenky snažila vytěsnit.

„Chodíval jsem sem každý rok, když jsem byl mladší. Přišli jsme sem a přinesli si s sebou čaj. Máma se mi takhle snažila doplnit vzdělání v oblasti vážné hudby.“

Tak tohle byl park v jeho sousedství. Diametrálně odlišný od místa, kde vyrůstala ona. Pochmurné a bezútěšné prolézačky s oprýskaným nátěrem, poskytující útočiště hrstce mrtvolných teenagerů. Ulpívali tam jako plíseň, které se nemůžete zbavit. Cherry nikdy předtím na koncertě vážné hudby nebyla, ale je pravda, že čas od času poslouchala v rádiu stanici Classic FM. Říkala si, že tímhle otestuje jeho postoj.

„Tohle je poprvé, co slyším vážnou hudbu. Naživo.“

Ani nehnul brvou. „Doteď jsi o nic nepřišla, to mi věř. Aspoň já jsem to nedokázal ocenit, když jsem byl mladší. Po dvacítce začíná ideální věk na to, aby člověk pronikl do tajů vážné hudby. Amen.“

Usmála se. Potěšilo ji, jak to přijal. Vypadalo to, že ji nehodlá soudit kvůli mezerám v kulturních znalostech, zanechaných její výchovou. Částečně se jí ulevilo. Snad by ho neodradilo, kdyby provedla nějaké faux pas nebo něco nepochopila.

„Takže to znamená, že se zrovna nacházíme na intelektuálním vrcholu,“ usoudila a přijala od něj plastovou skleničku s vychlazeným chablis.

„Máme před sebou celý cyklus koncertů. Vážná hudba volá. Co děláš první červencový pátek?“

Bleskově si promítla v hlavě, kam by mohl směřovat, a vzpomněla si, co slyšela v rádiu.

„Stojím v koncertní síni Royal Albert Hall a mávám britskou vlajkou?“

„Domluveno,“ zasmál se. Zadívali se na sebe. Měli radost, že je něco čeká, a oba prožívali tenhle vztah stejně intenzivně. Pak se rozezněla hudba a ona sledovala houslisty, jak se dynamicky uklonili jako jeden muž. Každý z nich do not vložil kus srdce. Na pažích se jí objevila husí kůže. Usmála se na něj tak, až nemohl popadnout dech.

„Kéž bych taky měla takový talent,“ zašeptala obdivně a otočila se zpátky k pódiu.

Daniel po Cherry tajně pokukoval, když sledovala orchestr. Zamlouvalo se mu, jak pro ni bylo všechno nové. Bylo to osvěžující. Jeho předchozí přítelkyně, sestry jeho kamarádů ze školy, bylo těžké překvapit, natož pak pobavit. Často ho unavovalo jen být v jejich společnosti. I když Cherry rozhodně nebyla společensky neohrabaná, nepečeovali o ni odmalička jako o křehkou květinu a měl pocit, že si dokáže koncert vážné hudby, na kterém byl předtím nesčetněkrát, skvěle užít jen proto, že tam je s ní. Najednou pocítil touhu sdílet toho s ní víc. Návštěvy galerií, koncerty, výlety na pobřeží, možná i dovolenou v zahraničí. Léto najednou získalo úplně nový rozměr.

Mozartova symfonie ji povznesla a zase vrátila na zem. Cítila, že ji pozoruje, a neprotestovala. Líbila se jí ta pozornost a bylo hezké, že přicházela od někoho seriózního. To se jí předtím stalo pouze jednou. Nicolase Brandona naposledy viděla před šesti měsíci, ale jeho obličej měla před očima tak zřetelně, jako by právě

seděl vedle ní. Přemluvila starou známou ze školy, aby s ní zašla na skleničku pod záminkou, že se dlouho neviděly, ale záměrně vybrala malý, nenápadný a luxusní koktejlový bar kousek od místa, kde bydlely. Vešla dovnitř a kamarádka za ní obdivně vyjekla. Seděl tam! Věděla to! Otevřela peněženku a vytáhla peníze.

„Koupila bys první rundu? Potřebuju na záchod.“

Kamarádka šla k baru a Cherry kráčela směrem k Nicolasovi. Když byla jen pár metrů od něj, vzhlédl a jeho vylekaný, rozpačitý výraz ji potěšil a zároveň zabolet. Byl nejstarším synem telekomunikačního magnáta a tento rok měl dokončit magisterská studia ekonomie na Oxfordu. Následovat měla praxe u otce. Nakonec měl převzít rodinný byznys. Vyrostl ve Webb Estate, což byla oplocená památková zóna v jejížnější části Croydonu, kde se nacházela sídla v hodnotě několika milionů a kde sto let stará „pravidla“ zakazovala nošení šortek a věšení prádla na zahradě.

Rozhlížel se kolem dokola, jako by předstíral, že si jí nevšiml, ale ona ho za žádnou cenu nehodlala nechat utéct. Postavila se přímo k jeho stolu, takže ji musel vzít na vědomí.

„Čau,“ předstíral překvapení.

„Ahoj. Nečekala jsem tě tady.“

„Svátek archandělů. Od minulého týdne máme volno.“

Věděla o tom. Našla si termín vánočních prázdnin na univerzitním webu.

„Takže... sem pořád chodíš?“ zeptal se.

Bylo to jejich místo, sem ji vzal na první rande. Vzpomněla si, jak se tehdy drželi za ruce a spřádali plány na dobu, kdy se vrátí zpátky do školy. Změní si směny tak, aby nemusela v restauraci, kde se seznámili, pracovat o víkendech a místo toho ho mohla

navštěvovat na Oxfordu. Tehdy ji nenapadlo, že z těch plánů bude mít prospěch spíše on než ona.

„Nejspíš jsem tu naposledy. Stěhuju se.“

„Aha. A kam?“

„Do Kensingtonu.“ Nebyla to tak úplně pravda, ale ani lež.

„Rozumím.“ Po tváři mu přeběhl nevěřící úsměv, jako by najednou nevěděl, co a kde Kensington je.

„Co? Myslíš, že na to nemám?“

Zamračil se a odvrátil pohled. „Tak jsem to nemyslel.“

„Ne? Já si jen pamatuju, že jsi říkal, že tví rodiče na tebe mají určité požadavky. To, co jsi říkal, nebylo z tvjí hlavy, ale jestli jsi chtěl někdy převzít otcovu firmu, neměl jsi na vybranou.“

Vzhlédla a viděla, jak se k nim od toalet blíží krásná dívka s hedvábnými blond vlasy. Tvářila se vyděšeně. Cherry stála bez hnutí, srdce jí bilo jako o život. Ten teda neztrácí čas. Byl to přesně ten typ holky, kterou by jeho rodiče schválili. Měla peníze, dobrý původ i konexe.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se podezřívavě a těkala pohledem z jednoho na druhého.

„Naprosto,“ vyhrknul Nicolas.

„Tady to je. Jedno jablečné martini.“ Cherryina kamarádka jí vrazila skleničku do ruky. Všimla si, že Nicolas k ní vzhlédl. Tohle ji naučil pít on. Hned litovala, že si neobjednala něco jiného. Prudce se otočila a odkráčela. Slyšela, jak se ta holka tlumeně ptá, kdo to byl. Došla k baru a otočila se. Viděla, že se k sobě tulí. Snažil se ji přesvědčit, aby rychle dopila a oni mohli odejít. Najednou nechtěla být ta, která tam zůstane. Mrštla svou skleničkou zpátky na bar, popadla kamarádku za ruku a oznámila jí, že odcházejí.

Takhle to neplánovala. Chtěla ho oslnit. Chtěla, aby si uvědomil, že udělal obrovskou chybu, když se s ní na konci léta rozešel, a možná si i uvědomil, že ji chce zpátky. Cherry věřila, že ji Nicolas spasí. Zachrání ji z té restaurace slavného šéfkuchaře, kde pracovala. Ta práce ji nikam neposunula. Byla to chyba.

Byla předurčena k něčemu lepšímu. Byla neuvěřitelně bystrá, pro přetížené učitele na střední škole až příliš. Řešili to tím, že jí dávali úkoly navíc, čímž to haslo. Školu opouštěla se samými jedničkami, ale švorc. Univerzita nepřicházela v úvahu. Nemohla si ji prostě dovolit. Nešlo jen o školné a dluh. Cherry měla potřebu uniknout životu podřízenému chudobě. Chtěla dělat běžné věci. Naučit se řídit, odstěhovat se z domu, začít se stavět na vlastní nohy, ale budoucnost neměla její generaci co nabídnout. Nezaměstnanost u lidí pod dvacet pět let byla nejvyšší v dějinách a o tom, že si někdy pořídí byt nebo dům, si mohli nechat jen zdát. Namísto toho bude jejich finančním břemenem splácení národního dluhu.

Ze zoufalství odjela za své mizerné úspory z víkendové brigády na pracovní pobyt do Austrálie a doufala, že tam dostane příležitost vyzkoušet si několik různých pozic a někdo si všimne její inteligence a potenciálu, který v sobě ukrývá, ale brzy si uvědomila, že ji čeká nekonečné kolečko sbírání ovoce a práce v restauraci. Navíc si připadala chudá. Nebyla založením zrovna baťůžkář. Takže se vrátila do Anglie, ale podařilo se jí získat práci jen jako hosteska v restauraci. Bylo to o stupínek výš než servírka. Mělo to být dočasné, ale rok za rokem se to protahovalo a ona rozlíceně sledovala, jak si absolventi pomocí speciálních programů razili cestu k manažerským postům a vyšším částkám na

výplatních páskách. Ti lidé byli stejně staří jako ona. Sice nebyli tak chytrí, ale mohli si dovolit jít na univerzitu, což jim očividně přidalo na prestiži.

Když jí bylo nejhůř, objevil se Nicolas a svět se jí opět otevřel. S ním se najednou cítila dobře, výjimečně, někam patřila. Její mozek zase začal pracovat na plné obrátky, když spolu debatovali o tom, jak oživit ekonomiku a snížit nezaměstnanost mladých. Díky němu poznala, jaké to je mít peníze. V luxusních restauracích seděla hrdě se vzpřímenou hlavou a měla talent na výběr kvalitního vína. Pak to jednou večer všechno náhle skončilo. Nicolas ji nevyzvedl, jak byli domluveni, ale místo toho zavolal, že jeho rodiče chtějí, aby se soustředil na školu, a májí pocit, že ho „rozptyluje“. Nutili ho vybrat si mezi ní a postem v rodinné firmě. Nechtěl ji vystavit nejisté budoucnosti, která ho možná čekala, pokud mu otec nedohodí práci ve firmě. Ten rozchod ji zničil. Nikdy mu nic nezapřela. Skromné poměry v dětství, podprůměrnou školu, rodinu, která patřila k dělnické třídě. Teď toho hořce litovala. Z toho, jak ji odkopl, pochopila, že s pravdou daleko nedojde. Rozhodla se tedy stvořit novou Cherry. Pak se ponoří do světa, kam touží patřit. Tentokrát ale nikomu neřekne, odkud pochází.

Celou střední školu měla Cherry jednoho věrného spojence. Spojence, s nímž bok po boku bojovala na cestě za lepším já: knížky, nebo častěji internet. Člověk se tam mohl dozvědět neuvěřitelné věci. Dychtivě četla, za jedním odkazem následoval další, a aniž si to stačila uvědomit, utkala si spletitou pavučinu vlastními silami nabytých znalostí. K tomu se přidaly každodenní zprávy ze světa v Guardianu, díky nimž si osvojila jazyk erudova-

ných novinářů a podařilo se jí ze své řeči důkladně odstranit jakékoliv stopy Croydonu.

Když mířila na pohovor do realitní agentury Highsmith & Brown, uklidňovalo ji, že je velice dobře připravená. Trochu si přikrášlila životopis, převtělila se do obyvatelky Chelsea a uplatnila své získané znalosti. Tu práci dostala.

Dnes to bylo skoro na den pět měsíců. Věděla to, protože měla to datum v diáři červeně zakroužkované a sledovala, jak se blíží. Představovalo cíl. Nebo možná výstrahu. Jediná mužská pozornost, jaké se jí ale zatím dostalo, přišla od umývače oken.

„Máš se, zlato?“ oslovil ji, když měnila nabídky ve výloze. Strnula a ujistila se, že si toho nikdo nevšiml. Dál po ní pomrkal a přejížděl stěrkou v obloucích po povrchu okna. To ponížení ji rozzuřilo. Proč nezkusil sbalit někoho jiného? Abigail nebo Emily? Měla pocit, že dokázal prohlédnout tu zeď, kterou kolem sebe postavila, a rozpoznal v ní spřízněnou duši z dělnické třídy. Vyděsilo ji, že by ji jeho pozornost mohla prozradit.

„Ještě jednou na mě promluv a nechám tě vyhodit za neslušné návrhy,“ vyjela na něj a otočila se k odchodu.

Ostatní byli ženatí, gayové, přišli se svými přítelkyněmi nebo měli nos příliš nahoru, než aby si jí všimli.

Tohle všechno teď ale byla minulost, protože měla konečně jedinou štěstí. Když si orchestr udělal přestávku, Daniel se k ní obrátil.

„Co na to říkáš?“

Srdce jí bušilo radostí.

Byl překrásný teplý letní večer a ona byla na koncertě vážné hudby s mužem, odhodlaným postarat se o to, aby se cítila příjemně.

„Je to úžasné.“

Rozhlédla se a byla si jistá, že dokáže rozpoznat ty bohaté. Výrazně převažovaly blondýny, kterým prameny medových odstínů spadaly ve vlnách na ramena. Odhazovaly si je na stranu a věděly, že jim koketně spadnou zpět do očí. Kluci byli opálení a drahé ležérní košile jim vykukovaly ze šortek, které jim visely na zadku stejně jako klukům tam, kde bydlela její matka (nikdy tomu neříkala „domov“). Jediným rozdílem byla cena jejich spodního prádla. Byla pyšná, že se mohla mezi těmi lidmi pohybovat se vztyčenou hlavou. Je stejná jako oni – ve skutečnosti pravděpodobně chytřejší a dokázala, že i schopnější. Ukázalo se, čeho může člověk dosáhnout, když vše promyslí a vloží do toho úsilí. Poprvé po dlouhé době měla pocit distancování se od své výchovy.

„Umíš hrát na nějaký nástroj?“ zeptala se.

„Do patnácti mě nutili, abych se učil hrát na klavír.“

„Nutili?“

„Vlastně to nebylo tak hrozné.“ Podíval se na ni a měl pocit, že si může dovolit to před ní říct. „Dcera mého učitele, o tři roky starší než já, měla ve zvyku opalovat se na zahradě. Širokými skládacími dveřmi na ni bylo pěkně vidět.“

Zasmála se a pomyslela si, že je dobře, jak se dokáže uvolnit natolik, aby jí říkal takové věci. Opravdu jí nevadilo je poslouchat. Věděla, že muži nemají rádi ženy, které vyžadují velkou péči, a chtěla si šetřit žárlivé scény na chvíli, kdy budou mít smysl. Mohla mu tím dokázat, jak moc jí na něm záleží. Tohle eso stálo za to, aby si ho schovala.

„A ty?“

Cherry se rozhodla, že nebude o svém zázemí příliš lhát, pokud to nebude nezbytně nutné. Lži člověka později často dohnaly, což nebylo dvakrát příjemné. Tohle přátelství se zatím rodilo, takže nebylo potřeba ho zatěžovat pochmurnou pravdou, tedy i kdyby měli na klavír peníze, neměli by na něj místo. V bytě bylo místo sotva na nevýrazně krémovou koženou sedačku, na kterou matka spořila několik let. Pokukovala po ní v obchodě s nábytkem, dokud se neocitla ve výprodeji. Měla zabudovaná polohovací sedadla, jež Cherry považovala za příšerně nevkusná.

„Nebyla jsem zrovna muzikální. Bavily mě spíš jazyky. Hlavně francouzština.“

„Mluvíš plynule?“

„Oui.“

„Ještě nějak jinak?“

„Španělsky.“

„Působivé.“

„A italsky.“

„Opravdu?“

Skromně pokrčila rameny. „Jsou si všechny dost podobné. Jen se člověk musí zamyslet.“

„Ve škole ti to určitě šlo.“

„To jo. Akorát nabízeli jen francouzštinu.“

„Tak jak ses...?“

„Samostudium. Stáhla jsem si kurzy z internetu.“

„No teda.“ Obdivně se na ni podíval. „No teda. Škoda že jsi se mnou nejela na moji velkou cestu po Evropě.“

„Vyzrazil jsi na okružní cestu?“

„Přišla s tím moje máma. Bylo to skvělé. Dojeli jsme Orient expremem, kam až to šlo. Opět její nápad. Pak jsme jezdili vlaky po Evropě. Viděl jsem nádherná místa.“

Cherry, která byla v zahraničí jen jednou, v Austrálii, byla celá pryč z myšlenky na dlouhý pobyt v nejlepších evropských městech, ale už neměli čas to probrat, protože orchestr se připravoval na další část a oni se otočili směrem k pódiu. Cherry si pažemi objímala kolena a nadšeně muzikanty sledovala. Přemýšlela, jak dlouho by jí trvalo naučit se hrát na nějaký nástroj na téhle úrovni a jestli by ještě mohla začít. Na internetu pravděpodobně existovaly nějaké kurzy. Po chvíli jí Daniel položil ruku na stehno. Pocítila vzrušení z toho majetnického projevu. Bylo to poprvé, kdy se jí takhle dotknul. Opřela se o něj a každou chvíli si vyměnili důvěrný úsměv.

„Ještě není tak pozdě,“ poznamenal Daniel cestou parkem po skončení koncertu.

Pořád bylo světlo, noc byla dlouhá a oba je lákalo pomýšlení na to, co se stane dál. Ani jeden z nich ještě nechtěl jít domů.

„Nechceš zajít na skleničku?“ Pochybovačně se zadívala na přeplněné módní bary, ze kterých se valily na ulici hloučky lidí.

„Máme toho s sebou trochu moc,“ namítl Daniel a ukázal na piknikový koš.

„Chceš to odnést domů?“

„A poslouchat mámu, která bude trvat na vašem seznámení?“ Usmál se na ni. „To bude fajn, ale ještě si bude muset počkat.“

Cherry poskočilo srdce radostí. Daniel už přemýšlel o tom, že ji představí své matce. Přemítala o tom a uznala, že další rande s ním má v kapse, a když se probudí vedle sebe, je téměř jisté, že

spolu stráví i celý následující den. Mohla by ho nechat čekat, dokud se nenastěhuje do bytu, který právě koupil, ale do té doby zbývalo ještě pár týdnů. Měla pocit, že by to trvalo moc dlouho.

„V lednici mám láhev lahodného sancerre.“

Usmál se. „Naštěstí má aspoň jeden z nás vlastní byt.“

Řekl to tak, aby to vyznělo, že ona je na tom lépe než on. Přitom bydlel v domě za miliony liber. Jako realitní agentka věděla v okamžiku, kdy jí řekl, kde bydlí, jakou má ten dům hodnotu. Pak si našla jeho fotku ve 3D na Google mapách a přibližovala si ho do detailu, dokud se obrázek nerozmazal.

Usmáli se na sebe. Věděli, co bude následovat. Vzal ji za ruku a celou cestu na metro ji držel, jako by byli pár.

Kapitola 5

PONDĚLÍ 9. ČERVNA

Laura seděla v budově kanálu ITV a byla ráda, že tu mají klimatizaci. Začínala tam jako editorka scénářů v oddělení seriálů a od té doby ušla kus cesty. To tehdy se bláznivě zamilovala do Howarda. Po narození Rose, a následně Daniela, se všeho vzdala. Když se z Daniela stal teenager, zjistila, že nemá co na práci, takže s nápadem na nový seriál váhavě zkusila štěstí ve vodách vedoucích tvůrčích týmů. Někteří z jejích starých soupeřů dnes vedli seriálová oddělení na různých kanálech a po několika emailech typu „Vzpomínáš si na mě?“ (v tomhle odvětví se pohybovala uzavřená skupina lidí) se jí podařilo domluvit pár důležitých schůzek a nakonec svůj nápad prodat. O sedm let později byla majitelkou malé, ale prosperující společnosti a v oboru ji respektovali. Nelze popřít, že od té doby, kdy vyhrála filmovou cenu Britské akademie, už uplynulo pár let, ale všichni vědí, že tyhle záležitosti jsou nahodilé a závisí na tom, co je zrovna v módě. V tuhle chvíli zrovna všichni touží po komediální herečce, která si odskočila k televizní tvorbě. Všechny návrhy na projekty, na

kterých se podílela, dostávaly automaticky zelenou. Všichni doufali, že vyhrají nějakou cenu. Za dva roky to bude zase někdo jiný.

Podívala se na svůj iPhone, jestli jí nepřišla zpráva. Jak tušila, Daniel v sobotu domů nedorazil, ale v průběhu neděle začala stále intenzivněji vnímat jeho neustálou nepřítomnost. Uvařila mu oběd, ale musela ho schovat do lednice. Pak se potloukala po domě a čekala, až se vrátí. Těšila se na něj a s přibývajícými hodinami byla jako na trní. Když minula pátá, napadlo ji, že možná nepřijde domů ani dnes, a zasmála se sama sobě i náhlému pocitu odmítnutí. Vynadala si a šla si lehnout, aniž by toho dne viděla jakéhokoliv blízkého člena své rodiny, protože Howard šel na golf.

Zavolali její jméno a ona vstala a nechala se asistentkou vedoucí editorky doprovodit výtahem do osmého patra. Tam počkala v zasedačce s fotkou Hercula Poirota na okně.

„Lauro!“ vykřikla Alison, jako by se vítala s kamarádkou, kterou dlouho neviděla. Políbily se na tváře. Alison vždycky mluvila přehnaně optimistickým hlasem plným energie a Laura považovala za nejlepší reagovat stejně.

„Máš se dobře?“ rozplývala se Alison a posadila se na plastovou židli naproti Lauře.

„Výborně!“

„Z prvního dílu jsme byli doslova nadšení!“ Alisonina řeč byla zahlcená přemrštěnými přídavnými jmény jako znamenitý, mimořádný nebo fantastický. Ta se tam objevovala velmi často. Vkrádala se jí do vět jako ninjové připravení demonstrovat svou sílu.

Laura si uvnitř úlevně vydechla, ale tahle pilulka měla hořko-sladkou příchuť. V závěrečné scéně provedla úpravy, které Alison „navrhla“. Svým patentovaným pasivně-agresivním způsobem argumentovala tím, že ti dva milenci by určitě neodjeli bez rozloučení s nejlepší kamarádkou, která zůstala na ocet.

„Prostě tomu nevěřím. Ty ano?“ Laura si v duchu pomyslela, jo, věřím, a ty jsi tomu asi taky věřila, když sis ten scénář před půlrokiem četla. Snažila se Alison přesvědčit o opaku, ale tvrdě narázila. Věděla, že pokud chce v budoucnu pro ITV produkovat další seriál nebo dostat jakoukoliv další zakázku, nemůže „dělat problémy“ a musí se chovat se podle toho, jak vyžadují. Režiséra seriálu, kterého velká změna na poslední chvíli samozřejmě rozčílila, uklidnili slibem dvou epizod v dalších sériích, které snad přijdou.

„Ten konec se mi teď opravdu líbí. Viděla jsem to dnes ráno a bylo to...“ Alison si teatrálně přiložila ruku na srdce. Mladičká asistentka přinesla dva šálky čaje a položila je na skleněnou desku stolu. Laura poděkovala a Alison se tvářila, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

„Jsem ráda, že jsi spokojená.“ Stejně jako všichni ostatní v branži věděla, že Alison zoufale potřebuje zásah do černého. Její současné seriály měly podprůměrné výsledky sledovanosti a všichni z toho byli nervózní. Lidé z televize nebyli rádi součástí neúspěchu a pomalu se začínal hledat viník. Alison se vždycky nějak podařilo tomu uniknout, ale i ona se raději obrnila a její velké ego mělo za to, že právě zachránila dobrý pořad a udělala z něj něco strhujícího.

„Mluvila jsem se Seanem a chce vědět, co nám Cavendish Pictures může ještě nabídnout.“

Tohle byla její odměna. Tentokrát chutnala sladce. V posledních letech to malé nezávislé produkční společnosti neměly na trhu jednoduché a Laura potřebovala novou zakázku. Sean byl vedoucím dramatické výroby a rozhodoval o tom, který projekt půjde dál. To, že s ní chtěl znovu spolupracovat, byla opravdu dobrá zpráva.

„Máš něco, o čem by sis s námi chtěla promluvit?“

Laura přemýšlela o svých plánech. Měla několik nápadů, které si vyhradila pro ITV, a chystala se jim je nadhodit. „Ano, něco mám“

„Fantastické! Můžeš mi poslat nějaké návrhy?“

„Jistě.“

„Rádi bychom si pak domluvili schůzku, jen my tři.“

„Skvělé.“ Laura vytáhla iPhone, stejně tak Alison. Ťuk, ťuk, přejet doprava prstem po displeji.

„Do konce příštího měsíce mám plný diář, tak co třeba 18. července?“

„Tady?“

„Zveme tě na oběd.“

„To je milé. Budu se těšit.“

Když se na tomhle dohodly, Alison odložila telefon. Všechno si řekly a byl čas se rozloučit. Následovaly další polibky a lichočky typu: „Spolupráce s tebou je fantastická.“ Laura vyšla zpět na ulici. Mrkla se na hodinky. Byly skoro tři. Rozhodla se nejezdit zpátky do kanceláře v Covent Garden. Na to je moc teplo. Ráno v rádiu hlásili příchod vlny veder a v Londýně je třicet dva stupňů. Odpoledne to bylo vždycky nejhorší. Všechnen ten kouř a výpary člověka obalily, jako by se mu přisály na kůži. Místo toho zavolala

své asistentce, že bude po zbytek dne pracovat z domova. Mávla na taxík a nastoupila.

Jakmile dorazili do Kensingtonu, doprava začala kvůli rodičům vozícím děti do školy houstnout. Řidič to vzal zkratkou přes Gloucester Road. Laura přemítala o projektech, které by mohla Alison a Seanovi nabídnout, a nevěnovala pozornost tomu, kudy jeli. Vykoukla z okna, a když viděla, kde je, napřímila se. Táhle na rohu Old Brompton Road to bylo, modrohnědé značení. Přibližovali se a pár metrů před tím, než k němu dojeli, požádala řidiče přes sklo, aby ji vyhodil tam.

Zaplatila a počkala, než odjel. Pak vykročila k Highsmith & Brown.

Stála lehce natočená bokem k výloze, dívala se dovnitř a předstírala, že si prohlíží fotky exkluzivních nemovitostí, které tam byly vystaveny, ale ve skutečnosti se snažila zahlédnout zaměstnance vzadu v místnosti. Kombinace odlesků na skle, jejího postoje a faktu, že měla na očích sluneční brýle, jí bránila cokoliv vidět. Nakonec to vzdala, nasadila si sluneční brýle na hlavu, posunula se doprava a zahleděla se dovnitř. Všichni měli spoustu práce, což jí umožnilo pořádně se rozhlédnout a snažit se vydedukovat, která z nich to je, ale nakonec to nebylo potřeba. Bylo to očividné. Byla oslňující.

Krátce střižené tmavě hnědé lesklé vlasy dávaly vyniknout krásným rysům v jejím obličejí. Její tělo muselo přivádět muže k šílenství. Laura ji chvíli pozorovala, zaskočená její krásou. Už chápe, proč je do ní Daniel beznadějně zamilovaný. Měla z toho radost, ale... Chápala, že někdo mohl být tak poblázněný. Usmála

se. Měla radost. Cherry přistoupila k zákazníkovi a Laura viděla, jak se jí rozsvítil obličej. Byla mladistvá, odhodlaná, plná života. Až to nahánělo strach. Rychle uhnula pohledem. Najednou si připadala trapně, že ji takhle sleduje, a usmála se vlastní pošetilosti. Šla dál, ale obraz Cherry se jí držel.

Laura zabočila do ulice v obytné čtvrti a všechen ten shon nechala za zády. Míjela štukované bílé domy třpytící se ve sluneční záři, které byly lemovány pravidelně osázenými stromy poskytujícími dostatek stínu, a přistihla se, že přemýšlí o tom, jaká Cherry asi je. Jaké jsou dnešní čtyřřidvacetileté dívky. Jaká by byla Rose, kdyby žila. Pak jí došlo, co chce udělat. Odhodlaně se napřímila a zamířila domů.

„Proč ji nepozveš na večeři?“

„Cože?“

Laura se vrátila domů a zjistila, že tam Daniel je, ale spí. Všichni tři teď seděli u obrovského stolu u večeře a tak trochu s ní bojovali. Ona ani Howard se nezmínili o té sobotní scéně, už ale uplynulo dost času, vyšumělo to a ani jeden z nich nepovažoval za nutné se k tomu vracet.

„Tvoje matka by o ní moc ráda věděla víc.“

Laura ho ignorovala. Všimla si, že si nikdy nečte noviny, když je Daniel doma.

„My oba ji chceme poznat, ne jen já, že, Howarde?“

„Jistě,“ odvětil Howard s kamennou tváří.

Daniel se zasmál. „Tak rychle? Vždyť spolu ještě nechodíme ani týden.“

„Nejsem to já, kdo na to tlačí,“ poznamenal Howard.

Laura odolala pokušení naštvane si povzdechnout. „Jestli chceš během prázdnin svého syna vidět, Howarde, doporučovala bych ti trochu víc nadšení. Měj na paměti, že na nás už jednou úplně zapomněl.“

„Mám kvůli tomu problém?“ zeptal se Daniel.

„To tedy máš,“ reagovala Laura. „Něco mi říká, že se s Cherry tohle léto uvidíte dost často a bylo by fajn ji poznat, než –“ povzdechla si posmutněle, „– oba zmizíte v nějaké sluncem zalité bublině.“

„Máš pravdu,“ přikývl Daniel.

„Zavolej jí hned.“

„Hned? Proč ten spěch?“

„Potřebuju si to naplánovat. Co třeba čtvrtek? V půl sedmé?“

Laura si nebyla jistá, proč na to tak tlačí. Věděla, že ho přes léto pravděpodobně neuvidí tolik, jak doufala. Těšila se na něj, ale respektovala vzniklou situaci. Dospělí synové mají vlastní program. Z nějakého důvodu ale chtěla Cherry poznat, než se oba vypaří.

Daniel mluvil do telefonu. Zakryl ho dlaní. „Ve čtvrtek nemůže...“

Laura rychle zapřemýšlela. „Tak pátek?“

Daniel to předal na druhou stranu a zdálo se, že tentokrát to klaplo. „Ještě ti zavolám později,“ řekl Daniel tiše. Pak zavěsil. „Přijde moc ráda.“

Laura se usmála. Samotnou ji překvapilo, jak moc se těšila.

Kapitola 6

ČTVRTEK 12. ČERVNA

Pokaždé, když jela Cherry navštívit svou matku, předsevzala si, že tentokrát se bude chovat jinak. Bude otevřená, přátelská a uvolněná. Nebude jí odsekávat, nebude panikařit a nenechá se chytit do pastí vzpomínek na všechno, co měla spojené s dětstvím bez peněz. Nebyla to její chyba, že žádné neměly. Jakmile však vstoupila do malého dvoupokojového bytu, všechny dobré úmysly jako by se vypařily. Televize, jejíž obrazovka byla příliš velká, načechraná rohožka na podlaze uprostřed obýváku, ta příšerná polohovací sedačka. Plechové dózy s bonbony otevřené pro hosty. Cherry věděla, že Wendy, její matka, si těch malých požitků ze supermarketu vážila. Vždycky věděla jako první, co je zrovna v akci. Říkala, že za ty roky takhle ušetřila celé jmění. Cherry supermarkety nesnášela a jejich akce ještě víc. Stejně jako ty krámy, které vás nutily kupovat a zaplňovat jimi váš domov. Podvodně vyždímaly z lidí každíčkou penci z jejich mizerných platů a ještě to vydávaly za přátelské gesto. *Jsme na vaší straně. Víme, jak se cítíte. Doba je zlá.* Po celý čas přitom shromažďovaly obrovské zisky. Matčina

sbírka DVD s průměrnou cenou deset liber za kus měla hodnotu dva tisíce. Tedy přesněji řečeno: stála dva tisíce, ale její hodnota byla pravděpodobně maximálně několik set. Cherry rozčilovalo, že matka nikdy nebyla schopná si to spočítat.

„Ale tohle je klasika,“ namítala Wendy, když do ní přidávala Královu řeč.

„Je to jen kus plastu ve tvém obýváku. Jak často se na to vůbec díváš?“

To, že člověk vlastnil klasiku, z něj ještě nedělalo filmového nadšence. Neznamenal to, že je erudovaný nebo má dobrý vkus, ale spíše, že je moula. Hlavně pokud se na to mohl podívat v televizi nebo si to půjčit v knihovně. Cherry nikdy nenapadlo, že matka ty filmy možná sleduje ráda, nebo že je za ně dokonce vděčná, protože většinu večerů, kdy nebyla v práci, trávila sama. Po smrti Cherryina otce už nenašla nikoho, s kým by jí to vydrželo.

Zdrženlivě matku políbila. Snažila se vyhnout vřelému objetí a otisku rtěnky na tváři.

„Mami!“

„Promiň, já jen že tě teď skoro nevidím.“

Měla pravdu. Cherry to uvedlo do rozpaků a radši se vyhnula odpovědi. „Jak se ti vede?“

„Dobře. Dáš si něco k pití? Skleničku vína na oslavu?“

Cherry věděla, že bude mít jen sladké bílé víno, které nemá ráda, ale nechtěla ji rozzlobit, takže si vymyslela výmluvu, že je ještě příliš brzy a raději si dá čaj. Šla za Wendy do kuchyně, kde čekala, až jí nápoj uvaří do hrníčku s fotkou Daniela Craiga. Chyběl mu krk i tělo, byl tam jen jeho hezký obličej s ostře řezaným úsměvem

na bílém porcelánovém pozadí. Vypadalo to bizarně. Matka plnila konvici vodou a Cherry si ji pečlivě prohlížela. Zase si obarvila vlasy. Měla jiný přeliv pokaždé, když ji viděla, jako by se snažila vyzkoušet všechny hnědé odstíny značky L'Oréal. („Dohromady je jich osmdesát tři,“ poznamenala jednou, když našla tenhle útržek informace v katalogu dodavatele.) Pod těmi všemi nánosy je měla šedivé, ale kdysi bývaly lesklé černohnědé jako ty Cherryiny. Ta zdědila to nejlepší ze vzhladu obou rodičů včetně zvláštního genu jednoho z prarodičů v podobě schopnosti činit nahodilá, šťastná rozhodnutí, která vedla k nepředvídatelným důsledkům.

Wendy ji zavedla do obýváku. „Můžeš si sednout na to polohovací sedadlo, jestli chceš.“

„Ne, díky, nech si ho ty.“

Cherry se rychle posadila na opačný konec sedačky. Vzpomněla si, jak ji matka nutila sednout si na polohovací křeslo, aby uspokojila svoje vzrušení. Zaklonila ji vždycky dozadu jako u zubaře. Aspoň stejně bezmocně se v něm cítila.

„Uvažuju o tom, že bych támhleto stěnu nechala vymalovat na červeno.“ Wendy ukázala rukou s hrnkem v ruce na stěnu v pozadí obrovské televize. „Jako vyjádření postoje.“

„Vyjádření jakého postoje?“ Cherry nechtěla, aby se jí do hlasu vkradlo podráždění, ale nezabránila tomu.

„Nevím, proč musíš být vždycky tak...“ Chtěla říct „kritická“, ale kousla se do rtu. Dneska ne. Obě zíraly do svého hrnku s čajem a přísahaly si, že to zvládnou.

V pokoji hrála televize bez zvuku, běžela tam nějaká soutěž. Cherry nesnášela všechny soutěže už jen proto, že jejich účastníci si vždycky šli koupit něco na sebe a nevědomky se ponížili tím,

že vypadali lacině nebo směšně. Taky nemohla vystát, jak byli všichni natvrdlí. Učitelé, kteří nevědí, jaké je hlavní město Kanady... Bylo to zoufalé.

„Co práce?“ zeptala se Cherry.

„Měla jsi vidět ty fronty v sobotu. Vyprodali jsme všechny jednorázové grily. Varovala jsem je, že jich budeme potřebovat víc.“

„Měli by poslouchat, co říkáš.“

„To by teda měli,“ přikývla Wendy potěšeně.

„Jak dlouho už tam jsi?“

„Začala jsem, když ti byly dva, protože jsme potřebovali peníze,“ začala Wendy a Cherry, která tuhle historku už slyšela, se pristihla, že jen čeká na pointu. „Měla jsem tam být jen na částečný úvazek, začala jsem na pokladně, pak povýšila, a když tvůj otec zemřel, vzala jsem si víc hodin. Byla jsem spolehlivá a tvrdě makala. Neodcházela jsem dřív, abych vzala psa k veterináři nebo tak. Každopádně v září tam budu dvacet tři let.“ Wendy se hrdě usmála. Na chvíli se zapomněla ve svém vlastním úspěchu. Cherry si neuměla představit nic horšího než uvíznout v obrovském skladišti plném lidí, kteří před sebou tlačí veliké drátěné koše na kolečkách, a tajně si pomyslela, že pozice vedoucí pokladen nebyla po dvaceti třech letech zas taková výhra. Za tu dobu už jistě mohla šéfovat celému regionu nebo tak něco, ale to pomýšlení ji deptalo, takže se o to ani nepokoušela.

„Těm, kdo tvrdě pracují, se dějí dobré věci. Přichází povýšení a tak.“

„Jak se má Holly?“

„Ne moc dobře. Její dcera šla na konkurz do X-Factoru, ale bylo to fakt těžký. Očividně ji pěkně strhali. Holly se to přílišně

dotklo.“ Wendy se naklonila dopředu a poplácala ji po koleni. „Ale to je jedno. Co ty? Pořád nemůžu uvěřit tomu, že moje dcera má pořádnou práci! V realitách budou vždycky peníze,“ pronesla moudře, i když to bylo založeno spíš na jejím dojmu než na osobní zkušenosti.

Konečně se Cherry mohla usmát, i když neměla v úmyslu to nějak rozvádět. „Je to skvělé. Opravdu výborné. Moc mě to teď baví.“

„To je super. Vždycky jsem věděla, že to dokážeš. Ty jsi byla tak chytrá. Takže co vlastně děláš? Prodáváš nóbl baráky?“

„Většinou. Někdy taky pronájmy.“

„Vsadím se, že ceny jsou tam trochu vyš, že? Kolik by mě stálo pronajmout si tenhle byt tam v říši snů?“

„Nevypadal by úplně stejně, ale s touhle obytnou plochou asi tři tisíce.“

„Tři tisíce měsíčně!“

„Týdně.“

Wendy byla tak vyvedená z míry, že úplně oněměla úžasem. Cherry to rozesmálo. Nemohla si pomoci. Nechtěla být zlo-myslná nebo si z ní dělat legraci, ale vypadalo to směšně, jak matce spadla a ztuhla čelist.

Wendy pomalu zavřela pus. „Šmankote.“ Pak si uvědomila, jak musí vypadat, a taky se rozesmála. Na chvílku se podívaly jedna na druhou a rozesmály se ještě víc. Tohle byla vzácná chvíle. Rozuměly si a společně se něčemu smály.

Wendy potěšilo, že našly společné nekonfliktní téma a najednou dostala nápad. „Příští týden se mi mění směny. Budu mít v úterý volno. Možná bych se u tebe mohla zastavit, vzít tě na oběd.“

Cherry to rychle promyslela a zamračila se. „Mám na oběd jen půl hodiny.“

„To není legální!“

„To je v pohodě...“

„Není, ze zákona máš právo na hodinu. Měla by sis o tom promluvit se šéfem.“

„Nech to být, mami.“

„Ne...“

„Mami, prosím tě!“

To Wendy umlčelo. Na chvílku. „Dávají ti řádný plat?“

„Mami!“

„Já jen, že s penězi jsi to nikdy moc neuměla. Vždycky jsi všechny rozházela.“

Cherry se zakuckala čajem, dokonce pár kapkami postříkala krémovou koženou sedačku.

„Nedívej se tak na mě. Vyhodila jsi své úspory za výlet do Austrálie.“

„Byl to pracovní pobyt. Kulturní zkušenost.“ Hledala něco, čím by setřela rozlitý čaj, a našla krabici kapesníků z kolekce Kleenex s fotkou leknínů. Byly navrženy pro hospodyňky, které považovaly za důležité, aby kapesničky ladily s výzdobou bytu. Na chvíli zaváhala, zda si ho vzít, jako by to byla cukrovinka nabízená čarodějnicí, která vás uvězní ve svém doupetí, jakmile ochutnáte. Uvědomila si, že kdyby někdy ztratila práci, musela by se vrátit sem. Ta bezútěšnost ji děsila.

„Mohla jsi je investovat,“ pokračovala Wendy. „Do výherních dluhopisů nebo tak něco.“

„Z těch nedostaneš žádné úroky, mami.“

„To ne, ale jsou víc než jen loterie.“

Cherry zatnula zuby a rozhodla se, že nebude upozorňovat na samozřejmost. Místo toho se zeptala: „Co bys dělala, kdybys vyhrála?“

„Jela bych na dlouhou dovolenou. Vzala bych Holly. Potřebovala by trochu rozveselit.“

„Přestěhovala by ses?“

„Vedle řeky Wandle teď postavili hezké nové byty.“

„Mami, mohla by ses odstěhovat z Croydonu, chápeš?“ Cherry zněla podrážděně.

„Nikdy. Tady jsem se narodila. Mám to v krvi. Podle mě neexistuje lepší místo.“

Po tomhle vyznání začala být Cherry zase neposedná a chtěla průběh večera co nejvíce urychlit. Myslela na to, že teď mohla sedět v nádherném domě Cavendishových. Zoufale toužila přijmout Lauřino pozvání na večeři, ale věděla, že zrušit návštěvu matky by bylo příliš komplikované. Jen by to prodloužilo to utrpení, protože by se musely domluvit na jindy.

Ještě než vůbec dorazila, vymyslela si Cherry důvod, proč bude muset odejít. Oznámila to matce do telefonu předem. Má sraz s kamarády na skleničku. Tajně mrkla na hodinky. Za deset minut může začít vzdychat. Croydon byl tak moc na okraji, že opravdu mohlo trvat celé věky, než se dostala na jakékoliv místo v Londýně. Ve skutečnosti se chystala domů, aby se rozhodla, co si zítra obleče. Muselo se to hodit i na večer. Něco, co by bylo vhodné na „pozdní večeři“ u paní a pana Cavendishových. (Teď už jí „pozdní večeře“ nezněla tak špatně.) Daniel jí řekl, ať si s oblečením neláme hlavu, ale to bylo samozřejmě k smíchu.

„Možná vyhraju dost peněz na to, abych si pořídila jedno z těch sídel ve Webb Estate.“

Cherry ztuhla.

„Jsi v kontaktu s Nicolasem?“ zeptala se s předstíranou nenuceností.

„Ne.“

„To se dalo čekat, předpokládám.“ Znělo to, jako by se v tom utvrdila, jako by se potvrdilo její podezření, a Cherry to urazilo.

„Jak to myslíš?“

„Je přece z trochu jiného těsta, ne?“

„Jak jiného?“ domáhala se odpovědi.

„No,“ začala Wendy nervózně, „bohatí žijí jinak. My tohle neznáme.“ Wendy ji poplácala po ruce, chtěla ji utěšit, pustit to k vodě a přivítat ji zpátky v jejich klubu vzájemné podpory, ale Cherry vnitřně ucukla. Pohltil ji vztek a hrdost. I její vlastní matka si myslí, že byl pro ni příliš dobrý. Tohle je špatně. Je naprosto směšné, nemoci s někým být jen proto, že má peníze, a tudíž pro něj nejste dost dobří.

„Nejsi naštvaná, že ne?“

„Ne.“

„Já jen...“

„Co?“

„Možná jsi ještě neviděla tohle...“

Wendy prolístovala místní noviny, až narazila na stránku, kde se nacházela svatební oznámení. Z té se na ni usmíval Nicolasův obličej. Vedle něj byla fotka té blondýny z baru s členkou a v bílé róbě. Vyzařovala z nich soudržnost. Cherry ztuhla a nařídila si neprojevat žádné jiné emoce než lhostejnost. Hledala na té fotce

důkaz, že myslí na ni a manželství s – přečetla si její jméno – Gabriellou Clarou Butlerovou Oswaldovou bylo vynucené. Něco, co musel přetrpět, aby měl šanci později převzít firmu svého otce. Zdálo se jí, že možná zahlédla v jeho úsměvu známku napětí, ale to mohla být jen reakce na houževnatost svatebního fotografa cvakajícího záběr za záběrem. Odstrčila noviny. „Hodně štěstí jim oběma.“ Řekla to tónem, který nepřipouštěl diskuzi.

„Chceš se podívat do svého pokoje, jestli je tam ještě něco, co by sis ráda odnesla? Roztrídila jsem všechny tvoje hračky z dětství.“

Cherry v duchu odmítla. Měla už všechno, co si odsud chtěla odnést, a myšlenku na to, že by si jakoukoliv část svého dětství vzala s sebou do svého nového života, považovala za jeho totální zamoření. „Nemůžu, mami, mám sraz s kamarády. Možná příště, jo?“ Postavila se. „Měla bych jít, musím se dostat zpátky do Londýna.“

Wendy na sobě nedala znát zklamání a taky si stoupla. „Díky, zlato, že jsi přijela tak daleko. Vážím si toho.“

Nastala chvilka ticha, kdy ani jedna z nich nepromluvila, a pak se Cherry zářivě usmála. „Tak fajn,“ uzavřela to a vyrazila ke dveřím.

Nechala matku, aby ji políbila na tvář, a pak ucítila v dlani krabičku.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ popřála jí Wendy. Celá zářila a byla plná očekávání. Cherry poznala, že tohle jí toužila dát už dlouho. Byla zabalená v pokresleném papíru s květinovým vzorem, takovým tím, který vypadal, jako by ho navrhlo čtyřleté dítě, a spadal do kategorie „roztomilý“. Správně by ten balíček měla rozbalit tady a teď, ale nedokázala by předstírat, že není zklamaná. Hodila ho do kabelky.

„Všechno nejlepší, zlato,“ zopakovala Wendy zaraženě.

Bylo to utrpení. Cherry se nemohla dočkat, až odsud zmizí a věděla, že to matka ví. Rychle to potlačila a záměrně ignorovala její ublížený pohled. Srdce jí svíral pocit viny. Nesnášela to tam. Nesnášela, jak se měnila, když tam byla.

„Díky, mami.“

Vyběhla a pospíchala zpátky na stanici East Croydon. Pocit viny narůstal s každým dalším krokem. Vytáhla telefon a poslala jí zprávu, aby si ulevila. Srdečnou a veselou, jak bylo fajn ji vidět. Jakmile jí přišla radostná odpověď, bolest na hrudníku polevila. Nakonec ji vlak a metro dovezly zpátky domů.

Dojet jen zpátky do Tootingu jí trvalo půl hodiny. Byl večer, ale pořád teplo. Nalila si skleničku vína, které tu zbylo po víkendu s Danielem, a vyšla na malou zahradu. Byla jen tři kroky široká a šest kroků dlouhá a za plotem měla výhled na komíny Nemocnice sv. Jiřího a řadu viktoriánských bytů, které stály souběžně s tím jejím, ale byl to kousek přírody. Dírou vyhrabanou pod plotem se tiše protáhla liška a zmizela v sousední zahradě. Cherry upíjela víno a pozorovala ji. Byla oslněná její schopností vybudovat si domov na jakémkoliv místě v Londýně. Před pár týdny slyšela v rádiu pořad, kam volali lidé z Barnes a Chelsea a stěžovali si, že jim lišky chodí do domu. Ze čtvrtí, které si mohla dovolit, byl Tooting nejbližší k centru. Dál ceny nájmu rostly do závratných částek, takže na to neměla. To jí připomnělo, že si musí vybrat outfit na zítřek, a tak se i s vínem odebrala dovnitř do ložnice.

Otevřela skříň a přelétla své oblečení kritickým pohledem. Má být opět teplo, potřebuje tedy něco, co nebude po celém dni v kanceláři vypadat pomačkaně a obnošeně. Rozhodla se pro při-

léhavou hedvábnou košili bez rukávů a tmavě modrou úzkou sukni. Udělala pro ty dvě věci místo uprostřed skříňe a všechno ostatní odsunula na stranu. Spokojeně se na tu kombinaci zadívala a zavřela skříň. Vyšla zpátky na zahradu a myslela na následující den a na to, jak moc se těší, až pozná Danielovy rodiče. Pociťovala vřelé díky vůči Lauře za to pozvání, i když spolu s Danielem byli tak krátce. Za celou dobu, kdy byla s Nicolasem, na tohle nedošlo. Představila si, že to klapne hned napoprvé, a uhraňulo ji nadšení z toho, jak mezi ně zapadne. Daniel byl tak pohodový a měla pocit, že si s jeho rodiči bude rozumět.

Mnohem později, když se už ukládala ke spánku, si vzpomněla na ten dárek. Vytáhla ho z kabelky a rozbalila. Byl to nejnovější iPhone. Cherry věděla, že se jí tím matka snažila porozumět. Dát jí něco, co by se podle ní mohlo mladší generaci líbit. Taky ji musel stát skoro celý její plat. I to věděla. Bylo to tak smutné, a navíc ho už měla. Opět se v ní probudil pocit viny. Strčila ho do zásuvky, položila hlavu na polštář a povzdychla si. Opravdu netušila, jakou roli bude matka hrát v její budoucnosti.

Kapitola 7

PÁTEK 13. ČERVNA

Dům Cavendishových byl vzdálený jen deset minut chůze od klimatizované kanceláře, ale Cherry bylo vedro a byla znechucená. I brzy večer bylo pořád třicet stupňů. Rychle a nenápadně zkontrolovala, zda nemá v podpaží vlhké skvrny od potu. Naštěstí našla jen malé kolečko na pravé straně.

Byla nervózní. Chtěla se jim líbit. Podívala se na pugét obrovských lilií, umělecky naaranžovaný v hnědém papíru a omotaný motouzem jako korzet, a zase si říkala, jestli to není přehnané. Bylo jich hodně a byly, no, veliké. Aby taky ne, dala jsem za ně šedesát liber, pomyslela si a ušklíbla se. A pak, lilie jsou velké. Spočítala stonky. Sedm květin. Určitě to není moc? Přehodila si je do druhé ruky, aby se příliš nezapotila a rozhodla se, že už je moc pozdě na to s tím něco udělat. Nejdůležitější bylo nepřijít tam s prázdnýma rukama. Zabočila do ulice, kde bydleli, a mrkla na hodinky. Rozhodně nechtěla dorazit příliš brzy. Bože, snad nepůsobí zoufale. Rychle zabočila do postranní uličky. Když jí obejde, vyjde na druhém konci ulice, kde právě stála. Šla a před-